

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: (d. i.)

Cím: Tavaszi karnevál husvét hétfőjén
a gellérthegyi bucsun

Forrás: Magyarországi

Bp
(Hely)

1928. 4. 11.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (

Osztályozás

Tárgy

394.6

Hely

Idő

"1928"

Személy

Tavaszi karnevál husvét hétfőjén a gellérthegyi bucsun

Bizvást állíthatjuk, hogy a sok és nagy viharokat látott jó öreg Gellérthegy évtizedek óta nem látott olyan roppant nagy tömeget a saját hátán, mint husvét hétfőjén.

Pedig hát a vén Gellérthegynek az efféle ünnepi tömegkirándulások dolgában több mint százesztendőss tapasztalatai vannak.

A történetirók autentikus feljegyzései szerint 1815-ben, a gellérthegyi csillagvizsgáló intézet felavatásának esztendejében volt a Gellérthegyen a legelső nagy nép-ünnepély. Igaz, hogy a tulajdonképpeni felavató-ünnepély csak ősszel volt, de a budai és pesti nép már husvét másnapján is megtartotta a maga ünnepét a Gellérthegyen és annak környékén, nagyszabású ökörsütéssel és más hasonló népszokással egybekötve.

Innentől aztán hagyományá vált a Gellérthegy zöldelő pázsitján való rendszeres husvéthétfői tömegünnepelés, amíg a nép később gellérthegyi bucsuvá avatott.

És csak a negyvenkilences forradalmi idők után kezdett ismét veszíteni régi fényéből a gellérthegyi híres husvét népnepelés. Mert ugyanis negyvenkilencben, Budavár ostrománál az ágyugolyók a gellérthegyi csillagvizsgálót is tönkretették és a lerombolt csillagvizsgáló helyébe építette az osztrák császár a mostani citadellát.

A népnek ez már nem volt olyan mulatságos, mint egykor a csillagvizsgáló.

A későbbi időben aztán inkább csak kisebb bucsu jellege volt a hagyományos gellérthegyi husvétünnepeléseknek.

Hát, ez a mostani husvéthétfői tömegünnepelés igazán rehabilitálta a jó öreg Gellérthegyét a hosszú stagnálásért.

Szakértői szemek jó ötvenezer lélekre becsülték a mostani husvéthétfőn az öreg Gellérthegy tetején és oldalain köröskörül táborozó, sátorozó, korzózó, füben heverő tömeget, amelynek óriási százaléka a pesti oldalról rándult át, amíg a budaiak már csak egészen jelentéktelen százalékban vettek részt a hagyományos népnepelésben. A budaiak inkább már csak Pestre rándulnak át. A Városliget például tele van budaiakkal.

És micsoda fülsiketítő zaj és micsoda idegekre menő lárma...

Közben a fiatalok labdázással szórakoznak. Olyik csoportban meg az öregek, a zöld gyepre hasalva, ütik a huszonegyest, vagy a máriást, akárcsak otthon, a viaszkosvászonnal bevont, kopott ebédlőasztal fölött.

Egy rokkant kinézésű ember minden heverő csoporthoz odasántikál és a kezében tartott „vérmérőt” felkínálja nagy elokveneciával.

Tetszik tudni, mi az a vérmérő? Hosszú-kis állatszó fehér henger, benne valami csunya vörös folyadék. Az áldozat, aki nem sajnál tíz fillért adni az elmés készségért, alaposan megmarkolja a hengert és állítólag ettől a vörös folyadék a cső végébe tódul. Minél erősebben meg tudja valami markolni, annál erősebb a „vértódulás”. Az egyszerű emberek nagyon kedvelik az ilyen „tudományos” szórakozást. A mi sánta emberünk azonban most rossz üzletet csinált vele, mert a füben heverő kirándulók mindenünnen elzavarták. Ugy látszik, ebben az emelkedett ünnepi hangulatban senki sem volt kíváncsi „vérének átütőerejére”.

A nagy vásári zürzavarban egy zöldszvetteres kisfiú elvesztette a szüleit. Egy jóságos rendőr kézenfogta a megszeppent gyereket és órákhozat vezetgette a fel s alá hullámzó tömegben, többször elismételgetve.

— Jól nézd meg, fiam, mére látod a Móric bácsit.

Móric bácsi tudniillik a gyerek elkallódott édesapja.

Közben a fiatalság egyre-másra vásárolja a rengeteg szebbnél-szebb bucsufiát. Kelen-dők nagyon a cifra fakanalak. Némelyikre rá van írva színes betűkkel: *Főzve vagyok*. Tudniillik a kanál vevője. Aki azt szeretné, ha az ajándékokat kapó is hasonló állapotba jutna...

Megtelnek a közeli vendéglők is kirándulókkal. A „Busuló juhász” terraszán vékonyka cigánymuzsika birkózik a szaxofónnal. Megtelt, az idén először, a gellérthegyi kiosk is sörözőkkel és uzsonnázó pestiekkal.

A hevülékeny fiatalságot egy modern lég-hajóhinta, egy igazi komforttal felszerelt ringlispil, egy robosztus világsikerekre hivatkozó komédiás-sátor szórakoztatta a többek között. No meg a sok népénekes, aki harmónikakísérettel a legdivatosabb pesti népdalo-

kat interpretálta, buzdítva a hallgatóságot a tizfillérékért vesztegetett nótásfüzetek megvásárlására.

Késő alkonyatig tartott a gellérthegyi cécó, amikor végre a nagy kirándulóáradat elkezdett visszafelé hömpölyögni és elárasztotta a Pest felé terülő hidakat. Bizonyára mindegyik távozó lelkében ott motoszkált valami utóhangulatféle, ami szavakban kifejezve, körülbelül így fejezhető ki: *Viszontlátásra!*

(d. i.)